

Sebastian Brandt
A BOLONDOK HAJÓJA

(részlet)

Bolond-táncban első vagyok,
Mert könyv köröttem volna sok,
Mit nem értek s nem olvasok.

A haszontalan könyvekről

Hogy itt ülök hajónknak orrán,
Az különös fényt vet bizony rám:
Ok nélkül soha sincs ilyesmi,
Könyvtáram miatt kell így esni.

Könyvből van egy rakásnyi kincsem,
Melyből nem értek betűnyt sem,
De azért én úgy megbecsülöm:
Rajta még a legyet se tűröm.
Ha szóba jön a tudomány,

Mondom: Otthon van egynehány!

Én mindig csak annak örültem,
Hogy ott áll a sok könyv körültem.
Ptolemaeusnak jó sora:
Könyvben híja nem volt soha.

Az volt neki a drága kincs,
Kár, hogy értelme semmi sincs,
S így nem tanult belőle könnyen.
Van nekem sok efféle könyvem,
De nem szoktam őket olvasni.

Minek rövid elmémre masni?
A tudás terhe összeroppant.
Ki sokat tanult, mind meghibbant.
Én úgyis olyan nagy úr lettem:
Van, aki pénzért tanul helyettem.

Bár értelmem színtiszta proztó,
Ha tudósok között folyik szó,
"Igen" helyett mondom, hogy: íta!
A Német Rend helyzetemen javíta,
Mert fejembe nem sok latin ment.

Tudom, hogy vinum bort jelent,
Cuculus: kakukk, stultus: hülye,
Én pedig: doctor domine.
Füleimen sipka. Az ok:
Mint molnár barmáé, nagyok.

(Márton László fordítása)

[REDACTED]